

Milan Kleč

London

V Londonu je bilo.

Saj vem, od kod pa naenkrat London.

Moram omeniti, da ne vem, od kod se je naenkrat pojavil, se pa delam.

Že kar nekaj let je preteklo od takrat, ko smo se ena od mojih žensk in njen sin odpravili v London.

Zdaj pa še sin od ene bivše, si govorim, tako ne bom nikamor prišel.

To bomo pa še videli, sin je pač za ta primer izredno pomemben. Že zaradi tega, ker sem si sploh upal z njim v to mesto. Saj bo kmalu jasno. Mislim, da se ne motim, če povem, da je obiskoval osmi razred. Morda je končal šele sedmega in bil je prijetno vznemirjen. Zdajle bom izstrelil. Morda bi se v Londonu bolje počutil, če bi se namestili v kakšnem hotelu, enkrat sem jo v Rimu tako celo dobro odnesel, brez skrbi, saj se ne bom odpravil še tja, v Londonu pa smo se nastanili pri njeni prijateljici. Ta bi morda še šla, imela pa je prijatelja, ki je bil vsaj zame malo bolj nezaželen.

Ja, povedati moram, da je bila prijateljica Slovenka, njen fant pa je bil Anglež in morda sem s tem že vse povedal. Sicer je obstajalo upanje, da bi ga naučila slovenščine, a v tisti družini ni bilo otrok, saj se ve, kaj mislim, torej za takšne podvige ni bilo nobene potrebe. In začele so se moje zagate. Bal sem se tistega srečanja, ker je bilo popolnoma jasno, da je bilo treba za tisto mizo govoriti angleško. Kaj pa je to takega, bo marsikdo rekel, nekdo drug, seveda pa so takšni v manjšini, če je sploh še kdo, me bo pa razumel. Po mojem smo v manjšini ali pa ni celo nikogar več, torej bom ostal spet nerazumljen. In se nič ne zezam, skratka zagatno je bilo kot le kaj, ko mi je bilo povsem jasno, da me bodo morali prevajati, če me bo sploh kdo kaj vprašal oziroma če se bo zgodilo, da bi moral kaj povedati.

Toda, ali je sploh kaj takega na tem svetu, kar bi moral povedati? To pa je vprašanje jezika, saj me tisto čvekanje za mizo nikoli ni zanimalo,

toda ali je res tako ali pa sem bil v to le pahnjen in sem izpadel potem že za našimi, to je za slovenskimi mizami, čudak?

Odgovora ne bo, toda vsako zapiranje vase ima razlog. Celo prav gotovo, ni mi pa do tega, da bi se seciral, kar naj pomeni, da sem se zadnja leta vseeno poboljšal.

Torej sem spregovoril kakšen tuji jezik?

Nisem in celo nikakor, jasno pa je, da vem za to svojo težavo vsaj že dvajset let in da bi lahko veliko ukrenil. Več kot dvajset let, pozabljam, kako čas hitro teče, torej sem pred tem že štirideset let in naj ne bom neskromen, če rečem, da bi se lahko v tem času naučil že vse jezike tega sveta, ki je lahko tudi preklet, a vsaj v tem primeru sem si sam kriv. Ne znam si pomagati. Milo ali grobo rečeno in ne iščem nobenega opravičila, ker preprosto niti ne obstaja.

Zoprno je bilo, zoprno.

Še posebno je bilo tako, ker mi tisti tip ni bil niti malo všeč, saj ne rečem, da mi je bila tista njegova ženska, a kot da bi našel imeniten teren, da se je spravil name.

Ja, boljšega terena si sploh ne moreš zamisliti. Dobro, za to moraš biti takšen človek ali kako naj rečem, jaz se ne bi na nikogar, ni govora, in res sem bil žrtev. Sploh ne vem, ali je pomembno, da je le še vedril v tistem stanovanju, bil je zapleten z neko Bolgarko, in bilo je le vprašanje dni, kdaj se bo izselil.

Če bi to vedel, potem bi se spravili na pot pozneje. Počakali bi, da tisti pizdek izgine v Bolgarijo, in morda bi bil še dandanes cel, a bilo je, kar je bilo. In da bi imel vsaj slabo vest. Dobro, ženska ga je glodala, bila sta zajedljiva drug do drugega, kot je to pač v odnosih in še posebno v takšnih, ki so skrhani. Če bi bilo po mojem ali če bi imel dečko vsaj malo okusa, potem bi se izselil v hotel.

Mučno je bilo, najprej zaradi njiju, celo moja ženska se je bila pripravljena spokati v hotel in očitno sem bil premalo iznajdljiv, da bi to obveljalo.

Saj bo, smo sklenili.

Tistih nekaj dni, končno je šlo le za spanje, a naj takoj priznam, da sem le malo spal.

Mene je bilo preprosto sram.

A sem to dobro povedal?

Nič se ne hvalim s tem, mislim, da sem iskren, toda tako zatolčen pa tudi že dolgo nisem bil in ne bom zdaj še s tem, da je bilo vsaj nekaj, da sem vsaj v nečem dosegel vrh.

Dosegel sem poden, čisti poden.

In povsem jasno je, da že prvi večer.

Izmikal sem se in to, vendar povsem neuspešno. Ne, nisva si bila všeč. Morda bi bilo drugače, če bi si bila, ali pa tudi ne, saj potem bi bilo še bolj pretresljivo. Takoj je bilo jasno, da nama ni bilo do nobenega pogovora.

Začelo se je in tudi dokaj hitro končalo. Niti ta trenutek mi ni do šale. Kako prav sem mu prišel. Kot rečeno, je preusmeril pozornost name. Moja prijateljica mu je zaupala, da ne govorim angleško. Krohotati se je začel. Kako se je prasec smejal. Ne, nisva si bila všeč. Za nameček je bil že večkrat pri nas, to je v Sloveniji, in če moram že posebej povedati, ta prasec je imel pri nas celo frende.

Ja, kaj se mi je pa zdaj zapisalo?

Kot da bi se mu hotel prikupiti, a gotovo je za kaj takega prepozno in niti ne zanima me več, skratka prijateljčke je imel razposajene po celi naši domovini. Če je ljuba ali ne, tega ne bi sodil, ker je hotel povedati le eno, in to je bilo, da v vsej širni Republiki Sloveniji ni naletel niti na enega, ki ne bi znal angleško.

Pizda mu materina, pečen sem bil.

Zardel sem.

Kot kuhan rak sem že bil, čutil sem to.

Do odgovora se nisem mogel vpisati v kakšen tečaj in mu v njegovem jeziku kaj zabrusiti.

* * *

Krohotal se je kot počen maček, pizda mu materina. Bo pa najbrž kdo zdaj vprašal, kako je kaj z mano in s šolo.

Čisto v redu, bi bil odgovor. Dejstvo je, da sem obiskoval osnovno šolo kot tudi gimnazijo, kar pomeni, da sem osnovno šolo končal in najbrž niti z gimnazijo ni drugače, hočem pa povedati, da nisem hodil v noben poseben razred, v nobeno posebno šolo, torej da sem imel na urniku tudi tuje jezike. Gremo kar po vrsti, bojim se, da bom predolg, a to zahteva določeno obravnavo zaradi nadaljevanja, dobro, vsaj približno, skratka, v osnovni šoli sem se učil angleščino ter srbohrvaščino, v gimnaziji pa so mi k tema jezikoma dodali še francoščino. In zdaj naj nihče ne gleda zabodeno, toda v obeh jezikih sem celo briljiral, imel sem odlično oceno. Menda sem pisal odlične spise v francoščini, potemtakem bi lahko kdo mislil, da obvladam vsaj francoščino, in takemu moram takoj odgovoriti, da jo kurac. In kako se je to zgodilo? Pojma nimam, govorim pa le to, da sem moral govoriti tako angleško kot francosko, da seveda našega jezika sploh ne omenjam.

Zakaj nisem pozabil slovenščine?

Morda bi bolje shajal, če bi jo, in bi si zapomnil ali angleščino ali francoščino, saj vsaj prvega vsi razumejo, pa še takšen kmet ne bi izpadel, kot sem takrat v Londonu.

Bil bi celo zanimivost, kdo ve kakšna, ko bi na primer moja punca rekla ali me celo predstavila kot tipa, ki je pozabil materinščino.

Grenek smeh me napada.

Vsaj za tisto mizo v Londonu bi gotovo briljiral, ne pa da sem bil vedno manjši. Celó manjši kot otrok moje ženske, ki je samo nekaj mlel z očmi. Že zaradi njega mi je bilo neprijetno, nisem pa mogel prositi usmiljenja, ker bi za to moral obvladati omenjeni tuji jezik.

In prav zares.

Zakaj sem si moral zapomniti materni jezik?

Ne, ne bom več razpredal o tem mestu, lahko bi se razgovoril, prav gotovo, a najbrž bi po drugi strani zvenelo kot navdušenje, ki naj bi prekrilo sramoto, govoril pa sem o osnovnošolcu, in kdo ve, kaj bi bilo z mano v Londonu, če ga ne bi bilo, gotovo bi me tisti Anglež zmlel, povedati moram, da je znal več slovenskih besed kot jaz angleških, torej me je lahko zezal kar v mojem maternem jeziku, tisti osnovnošolec je bil pa zmeden. Morda ni znal tako povezovati besed, kakor sem jih bil jaz sposoben, vsaj mislil sem si in obenem upal, da me vsaj ne more nihče, in to prav nihče, prodat, pizda materina, spet sem se razburil, no, mali se je zapiral vase, debelo je gledal s svojimi osnovnošolskimi očmi, ne, ni se me sramoval, dobro, tudi potegniti ni mogel z mano, in kaj pa vem, kako naj rečem, gotovo pa naj to ne zveni kot kakšna pedagoška, kot kakšna lekcija vsem, naj se le pridno učijo tujih jezikov, kakor se dandanes rado reče. Morda, a jaz se v to ne bom spuščal, naj ob tej priložnosti še nekako zaokrožim s tistim Londonom, ki se je presenetljivo dobro končal, in to prav po zaslugi osnovnošolca.

Mulc je spregovoril.

* * *

Ja, on.

Kako, a ni govoril?

Dobro, zaprt je bil vase, govoril je pa tisti angleški tepec. Še dandanes ne vem, zakaj se nisem odpravil iz tiste primestne hiše, in bi bilo. Se bi že znašel, ko bi se izpostavil, kako da ne. Ampak, ali res?

To me prešine, toda o tem v nadaljevanju. Nič več mi ne gre na smeh, da pa končam s tisto večerjo. Bila je večerja žaljivk. Tako jo lahko označim, potem sem šel s prijateljico in njenim sinom na sprehod po predmestju Londona, v neki pub, zame gostilno, in bilo je klavrno, ko mi je naročala

prijateljica, kot bi bil jaz otrok in njen mulc, a kaj hočemo, te reči so res začele prihajati do izraza, kjer seveda govorim o svoji nesposobnosti, ki je bila še več kot to, bolj brez besed je bilo, ko je bilo mene sram in sram in še enkrat sram. Saj je neki naš voditelj napovedoval svojo oddajo. *S slovenščino okrog sveta* ali nekaj takega. Jaz sem ga obkrožil, kot rečeno, a nič kaj prijetno ni bilo, celo vedno manj, ko pa sem omenil tistega voditelja, sem vedno močno dvomil, da bi brbral le slovensko. In tisto pivo v tistem pubu je bilo zares grenko. Poraz sem doživljal in kdo ve, kako bi se vse skupaj končalo, če se ne bi zgodilo tisto, kar se je in sem že nakazal.

Kot da me je mulc rešil in naj že povem.

Po pubu je bilo.

V tisti hiši so nam kuhinjo preuredili v sobo. V redu, in vsi trije naj bi prespali v njej. Tudi v redu. Na tleh so bila nekakšna ležišča, sam sem si že prej izbral posteljo v kotu. Za povrhu so mulcu preskrbeli še en devede, ki je bil po mojem Harry Potter, ne bi rekel, da je bil podtaknjen, pač film za otroke in mladino kot najbrž tudi zame, a kaj kmalu sem ugotovil, da le zame ni.

Bil je brez podnapisov, pizda mu materina.

Potem je bil vseeno podtaknjen?

Le kdo bi vedel?

Ja, kdo drug kot tisti pizdun, a mislim, da je bilo vseeno nenamerno, in potem se je zbrala družinica, govorim o svoji ženski, njenem otroku in sebi, ki sem kdo ve kaj predstavljal, skratka, posedli smo po tleh, dobro, po blazinah, ki so mi šle vedno na živce, a kaj prekleto kar naprej vpletam sebe, ki sem bil čisto nepomemben, bil sem križ in težava, kaj pa drugega, in lahko si mislimo ta prizor.

O, pizda materina!

In potem Harry Potter. Še sreča, da smo imeli dostop do hladilnika, in še sreča, da mi je tisti zlikovec pustil kar nekaj piksen piva. Vsaj to solidarnost je imel, dvomim pa, da se je s tem opravičeval. Vsaj zaradi mulca bi me lahko pustil na miru, a vse preveč sem ocenjeval po svoje. Srknil sem ga, še vedno pivo. In se posvetil samemu sebi. In nič neobičajno mi ni bilo, ko je mulc lahko gledal film. Njegova ta stara že, spodobilo se je, da ga je nekako objela in da sta skupaj spremljala dogajanje, spraševal pa sem se, kaj si je mislila o meni. Povedati si ni upala nič. Dvomim, da se me je bala, a gotovo se je o vsem skupaj kaj spraševala.

Jo je bilo sram?

Ena od mojih žensk mi tega sploh ni verjela. Pa kaj ena od mojih žensk. Kot da si ne bi upal povedati naravnost, jebenti boga.

O svoji ženi govorim.

O svoji bivši ženi, nihče naj si pa ne misli, da sva se ločila zaradi tega. Ona me je imela za tako pametnega, pa je s tem nič ne podcenjujem, denimo, da je bila malo trčena, ampak prepričana je bila, da obvladam vsaj vse jezike tega sveta.

Je to ljubezen?

Je to jezik ljubezni?

In ali me je kdaj razkrinkala?

Pa saj ji ni bilo treba, sva se pač ločila, in kot da bi bila tudi ljubezen bolj ena predstava, ki se je razblinila, v tistem stanovanju v Londonu se pa nisem mogel nikamor skriti, saj kam bi pa lahko šel? V pub. Spet v pub, kajti pivo sem si pa znal naročiti. Vsaj s tem ni bilo nobenih težav, jebenti, čeprav je res rahlo priskutno. Vsaj to bi lahko obvladal, mislim, da bi si naročil še kozarec vina. A že belega si ne bi znal.

* * *

Ne, ne, nobenega razloga nisem imel za zadovoljstvo. Niti najmanjšega. Ujet sem bil, v Londonu so me razkrinkali. Že v pubu sem gledal kar stran. Rdečico na mojem obrazu bi se lahko rezalo in kot da bi bila moja prijateljica stisnjena v kot, saj kaj bi mi pa lahko očitala?

Če se je malo sprehodila v spominu nazaj, potem bi lahko razbrala, kje je izvirala moja zagrenjenost, ki se je spreminjala že v nedružabnost.

To je bila pa že pesem zase.

Spet sem pri jeziku, in če me je to neznanje res tako določilo, je povsem jasno, da sem se umikal iz zbranih družbic, kar bi še šlo, če se ne bi pozneje spravljaj nanje, češ da so vsi čisto eni navadni bebci. Očitno sem si skrival tudi glavni razlog, da sem se jaz ločil, in več kot očitno je zvezan prav s tujimi jeziki. Ženske se lahko maščujejo, ženske se lahko prav prekleto maščujejo.

Huje kot moški?

Vsekakor, in morda bi moral skupaj z nevšečnostmi z jeziki dati nevšečnosti z maščevanjem. Če ne drugega, bi bilo pestro, toda prav boli me že vprašanje, ali sem res obseden. Obsedenosti ne maram, upira se mi, toda kot da obenem tudi ničesar več ne razbiram.

Kaj če je bilo maščevanje bivše ženske res sestavljeno iz tega, da me je prevarala z Italijanom?

Kaj sem pa zdaj rekel?

Spet bi lahko odgovoril, da sem rekel, kar sem pač rekel.

In da kaj takega ugotovim na stara leta?

Kaj če je bilo tisto res eno navadno podlo maščevanje, ki se ga ni zavedala niti ona? In kaj če bi jo povprašal o tem, toda nekako mi ni nič do

tega. In če se mi je kaj gnusilo in se mi najbrž še vedno, potem je prav to in kot da tudi tega ne bi hotel obelodaniti.

Ja, ti tujci so se mi vedno gabili, mislim, da so ženske med njimi našle ljubimce. Kako me je to bolelo in nič ne govorim, da me bo zdaj kaj manj, ko sem to ugotovil. Boljše je bilo, če sem vse skupaj zavijal v kakšno meglo. Iz taiste megle se je lahko celo kaj posrečilo, ta gola priznanja na stara leta pa izključno bolijo. Nič drugega ni z njimi, ampak kako mi je ženska sploh lahko kaj takega ušpičila?

Ali govorim, da bi bilo bolj znosno, če bi se spravila nadme s kakšnim Slovencem?

Kaj vse so tem ženskam predstavljali tujci. Lahko bi posegel še nazaj in ovekovečil še eno svojo prijateljico, ki pa je segla v še bolj oddaljene dežele, kot je Italija, pizda ji materina.

Kako je bolelo in še vedno mi ne gre na smeh. Tista pička je bila tudi vredna svojega denarja.

In še enkrat. Zakaj ti prekleti tujci?

Ali so moje prijateljice trenirale jezik ali kaj drugega?

In kako je bilo z mano?

Saj bi bil čuden, če si tudi sam ne bi želel kakšne tujke, celo kakšne druge rase. In ali sem se jim res moral odpovedati zaradi neznanja jezika? Nekaj bo prav gotovo na tem, saj jih vsaj nekdaj v naši deželi ni bilo na spregled.

Ne, nikamor ne bom prišel, da pa že zaokrožim tisti London. Saj bom s tem marsikaj.

* * *

Srkal sem milostno pivo, če je kdo že pozabil, medtem smo nekakšna družinica gledali film, ko je postal mulc moje prijateljico neverjetno živahen.

Najprej začuden, prav vstal je, potem pa šele živahen. Oči so se mu svetile. Kot majhen deček v črno-belem filmu je bil, vznemirila se je tudi njegova mati. In potem je plosknil z rokami. Kot odrasel moški je to storil. Res nisem najbolj primeren, da bi to podajal, a tako sem vse skupaj videl.

“To!” je bil kratek in jasen.

Spet nisem vedel, kam pes taco moli.

Tako sem razmišljal, saj sem imel končno opravka z otrokom in doživel sem največji poraz, medtem ko je mulc doživljal največjo zmago ali vsaj eno od njih.

“Razumem angleško!” je še rekel.

Bil je tako zadovoljen, da sem se ustrašil za svoje pivo.

Ne, ni ga pograbil in mi ga spil.

“Razumem angleško!” je ponavljal.

Čebljaj je, jaz pa nisem razumel nič več. Prav nič več.

“Razumem angleško!”

Pa kaj me je začel še on zajebavati, kaj se je začel še mulc spravljati name?!

Dobro so se me lotili, očitno se je pa dogajalo nekaj, česar niti približno nisem razumel. Najbrž spet zaradi tega, ker ne obvladam nobenega tujega jezika, to je že smešno in hkrati srhljivo, njegova mati je bila pa bolj pri sebi. Zaradi omenjenega razloga in gotovo tudi zaradi tega, ker je bila mati.

“A res?!” se je čudila.

“Govorim angleško!” je že pretiraval tisti mulc in še tega se mi je manjkalo, da bi zbudil celo hišo, da bi se priklatil še tisti Anglež in bi se z združenimi močmi spravila name.

Izguljen sem bil in še vedno nisem niti približno razumel, kaj se je pripetilo, najbrž prav zaradi tega, kar je mulc ponavljal, se pravi zaradi tega, ker se mi ni nikoli kaj podobnega zgodilo, torej nisem imel nobene podobne izkušnje.

Prekletstvo, mati in sin sta se objela, še dobro, da ni iskal zavetja še v mojem naročju. Pa saj ni iskal nobenega zavetja, to so bile moje težave, mati in sin sta pa že plesala.

Res sem se bal, da bosta dvignila na noge celo hišo. Pa kaj hišo, bilo je takšno rajanje, da bi lahko dvignila na noge celo sosesko, ki bi se lahko kaj hitro spravila name.

Pretiraval sem, kaj pa drugega.

“Govori angleško!” je povzela moja prijateljica in me hotela pritegniti v rajanje.

Prekletstvo, prekletstvo in še enkrat prekletstvo.

Zaprl sem se, čisto sem se zaprl vase in tuhtal, kaj naj bi vse skupaj pomenilo. Vedel sem, da mi bo to zamerila, saj res nisem bil za nobeno stvar, pa še to je milo rečeno.

Jebenti boga, ni dobro kazalo, ker sploh nisem vedel, česa bi se veselil. Dobro, tega, da sta se veselila moja prijateljica in njen otrok, ki sta mi bila blizu, takrat celo najbliže, a brž ko se je kaj dotikalo jezikov, je bilo takoj tako, kot da se ničesar več ne bi znal veseliti, a bila sta iskrena.

Kako sem se pogreznil vase, kako sem že trpel, a to trpljenje tudi ni našlo več nobenega svojega pravega mesta, sploh pa, da bi mu kdo prisluhnil, se kdo zavzel zame, saj kaj bi sploh s kupom nesreče.

Kot da bi postal tudi zavisten, takšnega se pa tudi nisem poznal, če sem se pa že, potem se takšnega gotovo nisem maral.

Ja, morda je šlo prav za to.

In kako slastno je moralo biti in da povzamem. Pa naj to ne zveni, kot da solim pamet. Sam sebi ponavljam. Slabo rečeno, a saj je vseeno.

Mulcu se je v Londonu zgodilo, da je začel razumeti angleško. Angleščino. Kot da bi frcnil s prsti, in besede in z njimi jezik so se postavili na svoje mesto. Tiste, ki jih je znal in razumel, kot tudi tiste, ki jih je prvič slišal in so bile izrečene v filmu.

In potem se je vse pokrilo in je tlesknilo.

In začel je govoriti.

Kar vsulo se je iz njega.

O jebenti mater, nič dobrega si nisem več obetal od tistega Londona in jasno, da se nisem motil. Mulc sploh ni šel več spat, prekletstvo. Prvo noč, mislim, ko je obvladal jezik, sta prebedela. Več kot očitno sem bil v to prisiljen tudi jaz. Sicer sem se delal, da spim, a kaj bi s tem. Bil sem še več kot buden. Res še dobro in uvidevno, da nista povabila v sobo še gostitelja. Takšno vzdušje in s tem navdušenje je vladalo. Kot da bi bedela nad menoj. In kako jasno sem ju slišal in kako jasno sem ugotavljal, da ju nič ne razumem. Mali mulc je bil kot kakšen jezični dohtar. Ves razvnet in takšen je bil in le kako bi se lahko veselil z njima, saj bi moral v tem primeru tudi sodelovati, torej govoriti. Kakšna zmeda, onadva pa sta brbrala in brbrala. Saj sta bila v redu, celo zelo zelo v redu, a tokrat res nisem mogel sodelovati. Zares sem bil čisto nemočen. To je bilo kot kakšna bolezen, toda gotovo je bila ozdravljiva. Kakšne trapaste primerjave dajem, a še bolj trapasto sem se počutil.

Grozno, grozno in še enkrat grozno.

* * *

Kaj sem sploh silil na pot?

Vse se mi je maščevalo. Prav to bi lahko ponavljal v nedogled in morda sem imel tokrat prvič upravičen razlog, da sem bil povsem nemočen. Povsem ujet sem bil v samega sebe.

Pa od kod mi takšni izrazi?

Očitno se porodijo v stiskah, in to hudih.

Na eni strani je bilo takšno navdušenje, na drugi pa takšen obup. Saj gre drugo z drugim, sem se nekako tolažil, predvsem sem se pa vedno bolj klel, da sem se sploh spustil v takšno avanturo. Lahko bi kaj prej pomislil. Saj sem, a vseeno sem bil prepričan, da se kaj tako hudega ne more zgoditi. Nobenih šans ni bilo, čeprav sem razumel vse skupaj. Tudi jaz sem kdaj kaj spregovoril v drugem jeziku, bolj natančen ne bom, in bil sem neverjetno presenečen nad močjo jezika in kako lahko druge

besede ustvarijo prav drug svet. In svet, ki mi je bil prijeten, tako pa sem bil ljubosumen in prestrašen.

Bal sem se naslednjega dne, kaj pa drugega.

In nastopil je.

Najraje bi pobegnil, a kam?

Domov?!

Ja, domov, in kot da bi začel tudi jaz enkrat spoštovati dom. To je domovino, jebenti mater.

Jebenti mater?!

Ja, pri maternem jeziku sem in niti malo mi ne gre na smeh. Niti zdaj.

Postal sem domoljub, ne rečem, da sem jih začenjal razumeti, še vedno domoljube, a vedno bliže so mi bili.

Bilo je dokaj nenavadno, kajti če je bil kdo človek, ki ni razumel mej, potem sem bil to jaz, in kaj šele, da so tako strogo zarisane, kakor hočejo biti, to se mi zdi vsaj dandanes povsem neumestno. In resno. Sploh nisem razumel bojev za meje, za zemljo, za košček zemlje in kaj šele za milimeter, ker svet je končno en in isti, kot je ta zemlja ena in ista in skrajni čas bi bil, da bi tako postalo in potem za vse večne čase obstalo, a če bi takrat priskočila na pomoč kakšna stranka, če bi mi poslala letalo ali kakšno drugo prevozno sredstvo, potem bi bil njihov in bi se boril za njihove koncepte do konca svojega življenja. V prvih vrstah bi bil in sploh me ni bilo sram razmišljati takšne kretenarije, ki se očitno pojavljajo v skrajnih stiskah, saj kaj bi z mejami, čeprav bodo v ljudeh vedno obstajale.

A moram še to pojasniti?

Ne, ne bom, ker več kot očitno to sproti počnem. Uspešno ali manj, to me pa spet ne zanima. Če sem že začel s televizijo. Pred kratkim sem gledal tudi novico, gotovo v TV-dnevniku, kako so si izbojevali pravico do dvojezičnih napisov nekje na Koroškem. In bil bi v prvih vrstah, da bi si izbojevali pravico do taistih dvojezičnih napisov še kje drugje, zaradi mene, ali pa še najboljše, kar po vsem svetu, saj zaboga, naj vedo, da Slovenci obstajamo, pa še kako obstajamo. Ja, že kar nekajkrat sem videl svojo svetlo prihodnost, saj za kaj drugega pa gre pri takšnih akcijah. Še dobro, da sem vmes postal matičar, to mi je najbrž še najbližje, nisem pa še mogel takrat tega predvidevati, zato nisem delal nobenih sklepov, mislim, koga bi poročil in koga ne bi niti približno. Mešanih zakonov pa ne bi podpiral, to je gotovo več kot na dlani, vsaj zaenkrat, a do tega moram še prilesti. Govorim o tisti burni noči v Londonu. Še vedno, kaj pa drugega. Lahko bi jo opisoval preostanek svojega življenja, saj je bila tako polna obračunov s samim sabo, da česa takega sploh ne pomnim.

Najbrž ni treba posebej povedati, da sem komajda preživel. Preostanek bivanja v Londonu je potekal v znamenju ta malega. Prevzel je glavno besedo. Polna usta angleških besed so ga bila. Po eni strani je bilo to sicer dobro, ker je na vsakem najmanjšem koraku preverjal, ali zna ali ne zna, ni minila minuta, ko ne bi nekaj čeknil, ne vem, razumel ga seveda nisem, če pa po drugi strani kaj vem ali se mi vsaj dozdeva, boljše da tako rečem, potem se mi zdi, da se vame ni obregnil, kar mu štejem v dobro, da me je pustil na miru, čeprav bi imel vso pravico, da bi me zaničeval in še enkrat zaničeval. Večje sramote si res nisem mogel predstavljati, se je pa jasno obregnil vame, in to na vsakem koraku, tisti angleški kreten, s prstom je kazal na ta malega in se mi hahljal, hahljal, tako da je imel še srečo, da ga kot kar naenkrat zaveden Slovenec nisem razbil. Zaslužil si je in s temi besedami naj končam tisto takrat in tudi zdaj kar dolgo bivanje v Londonu. Ne vem, kako sem preživel, kar pa ni pomembno. Niti nisem bil predolgo obdobje zaveden Slovenec. Nisem se vpisal v nobeno stranko, kar si štejem v dobro, ni me zaneslo, čeprav sem bil tik pred tem. Sčasoma sem se umiril in da sem ozdravel, sem se oddahnil šele takrat, ko sem spet zasovražil zamejske Slovence. Ja, tako hudo je bilo, vsaj jaz pa nisem pozabil, da sem bil na Zbiljskem jezeru in da sva se s prijateljico spopadala s vprašanjem, ali bova kaj načrtovala počitnice, še pred tem pa naj vseeno zaokrožim tisti London. Zaokrožil se je šele čez kakšnega pol leta, ko sem tisto svojo prijateljico zalotil v enem od številnih lokalov v starem predelu mesta, kako je čemela z nekim fantom. Že od daleč je bilo opaziti, da se je zaljubila. Še sreča, da nisva imela nič več drug z drugim, torej sem se lahko oddahnil, pa naj to zveni kakor koli, bolj grenko pa sem se nasmejal, ko sem čez kakšen mesec zvedel, da je Anglež. K temu obdobju nima pomena nič več dodajati, ker je bilo prehudo, razen tega morda, da se je čez dva meseca izkazalo, kako tisti ni bil Anglež, da je bil pol Anglež pol Slovenec, namreč njegova mati je bila Slovenka, ne vem pa, ali naj bi bilo to zame dobro ali slabo, bolj pa se nagibam k temu drugemu.